

[Aage Fogh.]

er deres, tager vi det tilbage, men vi giver ikke erstatning.

Det var den rene lære for 30 år siden. Men jeg tror ikke, den rene lære kan praktiseres i dag. Hvis vi, der er grundskyldstilhængere, vil gøre os håb om nogensinde at få indført det, jeg kalder fuld grundskyld, i Danmark, tror jeg, man må indrømme, at der skal gives erstatning; om det skal gøres under den form, det ærede medlem hr. Oluf Pedersen har foreslået, skal jeg lade være usagt. Men jeg er i hvert tilfælde villig til at diskutere problemerne med ham. Jeg vil også gøre opmærksom på, at vi, der i dag sidder med ansvaret for økonomien her i landet, altså mine højtærede kolleger i dette ting og jeg, måske burde give os tid til at overveje, om det, vi har gennemført i den sidste halve snes år, ikke godt kunne trænge til revision. Det er sagt fra visse sider, at det er så fantastiske tal, det ærede medlem hr. Oluf Pedersen opererer med, og det er også store tal; men det er dog ikke mere end det, vi har taget ansvaret for at udskrive i årlige skatter, ca. 6 milliarder kr., og når vi endvidere har ansvaret for, at der i boligbyggeriet i de sidste 20 år er anbragt omkring 3 milliarder kr., er det jo så store summer, vi tumler med, at det ville være forsvarligt at diskutere, om de penge ikke kunne bruges på en anden og bedre måde.

Jeg vil i den forbindelse sige, at jeg er ikke særlig beroliget ved at se, hvordan staten anbringer sine penge i dag. Fra den allerseneste tid vil jeg fremdrage et par eksempler, der er anført i pressen, og for at være sikker på, at de er rigtige, har jeg fået dem bekræftet i boligministeriet. Jeg kan for det første nævne en mand, der offentligt lægger navn til en redegørelse for, hvordan han har skaffet sig bolig. Både han og hans kone er ansat i ministerium; de har søgt boliglån og har bygget en villa til 82 000 kr. I denne villa anbringer kredit- og hypotekforeningerne 25 000 kr., herovenpå anbringer staten 38 000 kr. til 2,5 pct. rente, og vedkommende mand skriver med navns underskrift, at han derefter er i stand til at opspare 600 kr. pr. måned og indsætte dem på sin sparekonto. Jeg vil gerne føje til, at hvis han samtidig er fornuftig og køber Kampmanns obligationer til 6 pct., så har vi billedet fuldtud; det er der ikke

andre end Jebberød Bank, der kan konkurrere med, og den fremgangsmåde tror jeg i alt fald godt vi kan tage op til revision.

Det næste eksempel har været fremme i dagspressen for 8 dage siden. Det drejer sig om, at en mand, der er indehaver af 5 000 kr., bygger sig et hus til 50 000 kr., kreditforeningerne låner ham 18 000 kr., staten låner ham 27 000 kr., så er han oppe på de 45 000 kr. Ved hjælp af sine egne 5 000 kr. når han op på de 50 000 kr., og så giver vi ham et boligtilskud, der er 11 kr. pr. m²; han har selvfølgelig ikke råd til at bo i et hus til 50 000 kr.

Jeg rejser i denne forbindelse det problem: Mon ikke det ville være lige så forstandigt, hvis staten prøvede på at sikre sig ved at tage sin sikkerhed nede i grundværdien og så løfte hypotek- og kreditforeningerne lidt op dèr, hvor de hører hjemme?

Det, der er galt på disse områder, er, at vore realkreditinstitutioner, kreditforeninger, hypotekforeninger, sparekasser o. lign., fuldstændig har svigtet den opgave, der skulle være deres: at give en forsvarlig finansiering af byggeriet her i landet, og det har staten altså rådet bod på ved at placere sine penge og sin indsats helt derop, hvor den kolde vind blæser. På baggrund heraf tror jeg det er fuldt forsvarligt, at man drøfter mulighederne for, at statens indsats og statens sikkerhed kommer til at ligge dernede, hvor der virkelig er sikkerhed, og at man så løftede de private pengeinstitutter lidt højere op i rækken. Jeg tror også, at der vil være mulighed derfor.

Jeg vil til fordel for det foreliggende forslag gøre opmærksom på, at sådan som det er bygget op, rummer det jo den mulighed, at den unge landmand eller den unge håndværker, der står overfor at skulle forbedre sit produktionsapparat — enten ved nybygninger, ved grundforbedring, eller hvad det nu kan være — men har besvær med at skaffe sig kapital, ved at stille sine grundværdier til rådighed vil kunne skaffe sig de nødvendige pengemidler til at gennemføre nybygning eller grundforbedring, hvad der nu er tale om, og realkreditinstitutionernes penge vil være sikret i kraft af de forbedringer, der har fundet sted.

Det samme vil kunne ske ved genera-